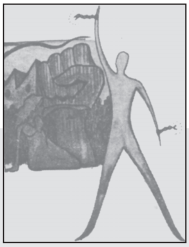

నిశ్శబ్దం! నిశ్శబ్దం!!

ముదిగంటి సుజాతారెడ్డి

అనగా అనగా ఒక రాజకుమారి. ఆమెను రాక్షసుడెత్తుకొనిపోయి ఒక ఎత్తైన ఒంటి స్తంభం మేడలో బందీ చేసి వుంచాడు. రాజకుమారుడు వచ్చి రాక్షసున్ని చంపి చెర విడిపిస్తాడు. చిన్నప్పుడు నాయనమ్మ చెప్పిన కథ ఎన్నిసార్లో గుర్తుకు వచ్చింది సుకన్యకు.

పెళ్లి చేసుకొని ఆమెను భర్త ఆదిత్య హైద్రాబాద్ బేగంపేటలోని ఓ మేడలో ఆరో అంతస్తులో వున్న ఆరొందల నాలుగో నెంబరు అపార్టుమెంటులో తెచ్చి పెట్టాడు.

ఆదిత్య కంప్యూటరు ఇంజనీరు. హైటెక్ సిటీలో సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలో షిప్పు బిల్డింగు ప్రాజెక్టులో పని చేస్తున్నాడు. ఆ పని మధ్యలో విడిచిపెట్టి అమెరికా వెళ్లి పోకుండా వుండడానికి వాళ్లు బాగానే జీతమిస్తున్నారు. ఆదిత్య కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుంటే షిప్పు ఒంపు సొంపుల్లోనే మునిగిపోతాడు. రాత్రి పగలు తెలియ దతనికా ఎయిర్‌కండిషన్ ఆఫీసులో, నియాన్ లైట్ల వెలుగులో.

ఆదిత్య రోజులాగానే పొద్దున్నే వెళ్లిపోయాడు. బ్రేక్‌ఫాస్టు లంచ్ డిన్నర్ ఆఫీసులోనే. 'తన ఒక్కదానికే వంట. ఏం చేసుకోవాలి!' నిట్టూర్చింది సుకన్య. చాయ్ చేసుకొని తాగుదామని సుకన్య వంటింట్లోకి పోయింది. మెల్లగా గిన్నెలో నీళ్లు పోసి పొయ్యిమీద పెట్టింది. మైక్రో వేవ్‌లో పెడ్తే మరీ తొందరగా అయిపోతుంది. సుకన్య కది ఇష్టం లేదు. బాల్కనీలోకి పోయి నిలబడింది. ఊర్లో మొన్నటివరకూ అమ్మావాళ్ల ఇంట్లో కట్టెలపొయ్యి మీద ఏది వండినా రుచిగా వుండేది. ముద్దపప్పు మెల్లగా వుడికేది. ఎంత రుచో! మొక్కజొన్నలు, చిక్కుడు గింజలు, అనుములు, వాటితో చేసిన గుడాలు ఎంత బాగుండేవి! నిట్టూర్చింది సుకన్య. బాల్కనీలోంచి ఎదురుగా హుస్సేన్‌సాగర్ నీలిమేఘం కిందికి దిగి నట్లుగా నిశ్చలంగా వుంది. నెక్లెస్ రోడ్డు మీద అప్పుడే కార్ల బార్లు! నిశ్శబ్దంగా జారిపోతున్నాయి. రోడ్డు పక్క నున్న పచ్చని లాన్‌లో అప్పుడే ప్రేమ జంటలు! వాళ్లకు ఆదిత్యకు లాగా ఆఫీసు పనుల్లేవా? నిట్టూర్చింది సుకన్య.

రాక్షసుడెత్తుకపోయి ఒంటి స్తంభం మేడ మీద వుంచిన రాజకుమారిని నేనేనా! నన్ను ఎత్తుకొచ్చిన రాక్షసుడెవరు? ఈ రాక్షసుని బారి నుంచి నన్ను రక్షించే రాజకుమారుడెవరు? ఎప్పుడొస్తాడు?- నవ్వుకుంది సుకన్య.

పెళ్లయిన పిల్ల పరాయి మొగాడి గురించి ఆలో చించకూడదని నాయనమ్మ చెప్పింది కద!- నవ్వింది సుకన్య. విరబోసుకున్న పొడుగాటి వెంట్రుకలను ముడిగా చుట్టుకొని సుకన్య లోపలికి వచ్చింది. నీళ్లు మసులుతున్నాయి. చాపత్తా వేసింది. చక్కెర వేయ బోయి ఆగింది. నేను లావు అవుతున్నానని ఆదిత్య అన్నాడు. లావుగా వుంటే అతనికి నచ్చదన్నాడు. అందు కని చక్కెర తక్కువ వేసుకుంటే మంచిది. ఒక్కటే స్పూను చక్కెర వేసింది. పాలు పోసింది. చాయ్‌ను మగ్గులో పోసుకొని హాల్లోకి వచ్చింది. డైనింగు టేబుల్, కుర్చీలు, సోఫాలు అన్నీ అందంగా శుభ్రంగా అమర్చి వున్నాయి. అమ్మానాన్నలు కట్నంగా ఇచ్చిన డబ్బు

లోంచే ఆదిత్య యీ ఫర్నిచరంతా కొన్నాడు. వాటిని అతనే సెలక్ట్ చేశాడు. అతనే అమర్చాడు.

“నీకు అంత మంచి టేస్టు వున్నట్టు లేదు,” అన్నాడు ఆదిత్య. తను కట్టుకున్న చీరను దాని రంగును చూసి. నవ్వి ఊరుకుంది సుకన్య. అందుకేనేమో కిటికీ తెరల దగ్గర్నుంచీ ఆయన సెలక్షనే!

సుకన్య మెల్లగా చాయ్ తాగుతూ వుంది. ఎదురుగా పెద్ద స్క్రీనుతో టీవీ. తనకు తోడు అదే. టీవీలో యాభైకి పైగా ఛానెళ్లు. రిమోటు నొక్కంగనే కావల్సిన ప్రోగ్రాం! అల్లావుద్దీను ల్యాంపా! పాతాళభైరవి బొమ్మా! ఆ రిమోట్. హో! నిజంగా అవే అయితే నన్ను ఇక్కడ్నుంచి తీసుకుపొమ్మని కోరుకునేదాన్ని! నవ్వింది సుకన్య.

ఈ ఒంటరితనం నిశ్శబ్దం భరించలేనిక! తన పక్కన ఎవరైనా వుంటే ఎంత బాగుండును! మాట్లాడుకోవడానికి పోట్లాడుకోవడానికి... స్కూల్లో తన దోస్తు నిర్మల ఎంత ఒర్లేది! అప్పుడది ఒర్లితే తను విసుక్కునేది. ఇప్పుడా నిర్మల పక్కనుంటే ఎంత బాగుండును! నిట్టూర్చింది సుకన్య.

ఈ మేడలో పక్క అపార్టుమెంటులో ఎవరుంటారో కూడా తెలియదు. ‘తెలుసుకోవడం అనాగరికం. వాళ్లు పిలవకుండా నువ్వు ఎవరింటికి వెళ్లొద్దు,’ అని ఆదిత్య చెప్పాడు. వచ్చి పది నెలలయింది. ఇంతవరకూ ఎవరూ కన్పించలేదు తనకు. ఆదిత్య ఇంట్లో వుండేది తక్కువ. ఎన్ని గంటలుంటాడు- ఎనిమిది పదిగంటలా! వాటిల్లో ఏడెనిమిది లేదా తొమ్మిదిగంటలు నిద్ర. బాత్రూమ్‌లో ఓ గంట. షేవింగు స్నానం... బట్టలేసుకోవడం. ఏదైనా మాట్లాడాలని సుకన్య ప్రయత్నిస్తే ఊఁ... ఆఁ... అంటాడు. బ్రేక్‌ఫాస్టు ఎక్కువ ఆఫీసులోనే. ఇంట్లో బ్రేక్‌ఫాస్టు తింటే ఆమ్లెట్, టోస్టు, కాఫీ. తొందర! తొందర! ఆ తొందరలో కూడా టోస్టు ఎక్కువ కాలిందంటాడు. ఆమ్లెటు సగం సగమే కాలాలంటాడు. ఇట్లా ఎక్కువ కాలకూడదంటాడు. కాఫీపొడి ఏది కొన్నావు? ఏంబాగాలేదు. ‘ఈసారి కాఫీపొడి నువ్వు కొనొద్దు. నేను తెస్తాను,’ అంటాడు. తొందర! తొందర! సగం కాఫీ వదిలేసి ఆఫీసుబ్యాగుతో బయటికెళ్లిపోతాడు. సుకన్య ఉరుక్కుంటూ అతన్ని చేరుకునేసరికే అతడు లిఫ్టులో క్షణంలో కిందికి. అంతే! ఆదిత్యతో తను మాట్లాడే మాటలు లెక్కపెడ్తే రోజుకు ఎన్ని ఉంటాయి! ఒకటి... రెండు... మూడు... అట్లా వేళ్లమీద లెక్కపెట్టవచ్చు.

సుకన్య చాయ్ తాగి టీవీ ఆన్ చేసింది. వార్తలు వస్తున్నాయి. ఎవరో హత్య చేయబడ్డారు. రక్తం! గుంపులు గుంపులుగా జనం. పోలీసులు. సుకన్య ఛానెల్ మార్చింది. ఎవరో వారఫలాలు చెప్తున్నారు. టీవీలోనూ వారఫలాలు! జ్యోతిషమా! మరో ఛానెల్ మార్చింది. అర్ధనగ్నంగా వున్నవాళ్లు తల పగిలేట్టుగా అరుస్తూ పాటలు! వాళ్లకు కట్టుకునెటందుకు బట్టలు లేవా? అని ఊర్లో పాలేరు కొడుకు అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చి నవ్వింది సుకన్య. టీవీ ఆఫ్ చేసింది. మళ్లీ నిశ్శబ్దం! ఇల్లంతా నిశ్శబ్దం. ఆమె ఊపిరి పీల్చే చప్పుడు ఆమెకు వినిపిస్తూ వుంది. కమ్మరి తిత్తిలో గాలి నిండి బయటికి వచ్చినట్లుగా బుస్సు... బుస్సు... అనీ. ఆ చప్పుడుకు భయమేసింది సుకన్యకు. హాల్లోని బాల్కనీలోకి పోయి బయటికి చూసింది. ఎదురుగా పైకి లేచి ఆకాశాన్నంటే అపార్టుమెంట్లు. ఎటు చూసినా అవే. రాక్షసుని కోరల్లా. కబంధహస్తాల్లా! వాటిల్లో ఎంత మంది తనలా ఒంటరిగా నిశ్శబ్దంలో కూరుకొనిపోయి... ఆపైన ఆకాశంలో అనంతవిశ్వంలో తిరిగే గ్రహాలు నక్షత్రాలు బ్లాక్‌హోల్స్ అంతటా భరించరాని నిశ్శబ్దం నిండిపోయి వుంటుందా!- వణికిపోయింది సుకన్య. గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకొని కిందికి చూసింది. పాతాళంలోలా కింద రోడ్లు. రోడ్లమీద బొమ్మల్లాంటి కార్లు, బస్సులు, లారీలు. చీమల్లా వేగంగా కదులుతున్నాయి. మనుషులు అక్కడక్కడా నల్లగా బొట్లు బొట్లుగా కన్పిస్తున్నారు కదులుతూ. సుకన్యకు కళ్లు తిరిగాయి.

ట్రిన్... ట్రిన్... అని డోరు బెల్లు. నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకొని వచ్చిన ఆనందం వెల్లువ. తలుపు తీస్తే- అమ్మో! తలుపుకున్న చిన్ని అద్దంలోంచి చూడకుండా తలుపు తీయవద్దని ఆదిత్య స్ట్రిక్టు ఆర్డర్. చూస్తే పనిమనిషి రాజమ్మ. రాజమ్మ ఒక్కపూట వస్తుంది. దబదబ మెషీన్‌లా తన పని చేసుకొని వెళ్లిపోతుంది. సుకన్య ఆమెతో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించింది కొత్తలో. “అమ్మో! నేను జల్దీ పోవాలె. ముచ్చట్లు పెట్టుకుంట కూర్చుంటే ఇంకా రెండిండ్లలో పనుంది,” అని దబదబా పనుల్లో మునిగిపోయింది. సుకన్య నిట్టూర్చింది- రాజమ్మ ఓ మెషీన్‌లా మారింది!

పెళ్లయి వచ్చిన కొత్తలో సుకన్య ఆదిత్యకు ఆఫీసుకు ఫోను చేసి, “ఎప్పుడొస్తారు,” అని ముద్దుగా మొదలుపెట్టింది. కాని ఆదిత్య కోపంతో, “నన్నిట్లా డిస్టర్బు చేయకు. తెలిసిందా!” అని అరిచాడు. మెషీన్లతో పన్జేసేవాళ్లు మెషీన్లలాగా అయిపోతారా! ఆదిత్యకు మంచి భవిష్యత్తుందని నాన్న ఏరికోరి బోలెడు కట్నం

పోసి ఈ సంబంధం చేశాడు! అర్ధరాత్రి వరకెప్పుడో ఆదిత్య ఇంటికి వస్తాడు. ''నేను తిని వచ్చాను,'' అని నైట్‌డ్రెస్సులోకి దూరిపోయి పక్కమీద పడిపోతాడు. ఎదురుచూసి ఎదురుచూసి అలసిపోయిన సుకన్యకు అప్పుడు అన్నం తినబుద్ధిగాదు. ఆదిత్య పక్కన చేరుతుంది. అతనికి దగ్గరగా జరుగుతుంది. ''నాకు నిద్ర వస్తూంది. అలసిపోయాను ఊఁ...'' అంటాడు ఆదిత్య. రాగానే నిద్ర. సుకన్య నిద్ర రాక కోరికలు శరీరాన్ని మనస్సును మెలికలు పెడ్తూంటే పక్కలో దొర్లుతుంటుంది. వయస్సులో వున్నవాళ్లు కొత్తగా పెళ్లయిన వాళ్లు రోజూ సెక్సులో పాల్గొంటారని తన దోస్తు నిర్మల చెప్పింది. 'ఒక్కసారేమిటే ఖర్మ...' అని చిలిపిగా నవ్వింది కూడా. ఆదిత్య పొద్దంతా కంప్యూటర్ ముందు కూర్చొని షిప్ప కోణాలను ఒంపులను తాకుతూ అలసిపోతాడేమో! చీకట్లో నిశ్శబ్దంలో సుకన్య ఆలోచించి ఆలోచించి చివరకు ఏ తెల్లవారుఝామునో నిద్రలోకి జారుకుంటుంది బ్లాకుహోల్లోకి వెళ్లిపోతున్నట్లుగా.

పనిమనిషి రాజమ్మ వెళ్లిపోయింది ఎప్పుడో- అంతా నిశ్శబ్దం.

ట్రిన్... ట్రిన్... అని మళ్లా బెల్లు. అబ్బ ఎంత బాగుందా శబ్దం. చిన్ని అద్దంలోంచి చూసింది. అమ్మా నాన్న! తబ్బిబ్బయింది సుకన్య. తలుపు తీసింది ఆనందంతో. అమ్మా నాన్నలు సోఫాలో కూర్చున్నారు. సుకన్యకు కన్నీళ్లు జలజలా రాలాయి.

''సుక్కూ...'' అంది తల్లి కలవరంగా.

''ఆనందబాష్పాలు,'' అంది సుకన్య.

''అల్లుడుగారు లేరా,'' నాన్న ప్రశ్న. సుకన్య లేరన్నట్లుగా తలూపింది.

''అమ్మా! ఇక్కడికి రాలేదెందుకు?'' విషాదంగా సుకన్య ప్రశ్న.

''నిన్న వచ్చాం. హోటల్లోనే దిగుతాం కదమ్మా ఎప్పుడూ. ఇప్పుడు కూతురింటికి వస్తే నలుగురేమనుకుంటారు,'' అంది తల్లి.

నాన్న టేబుల్ మీదున్న బిజినెస్సు రివ్యూ తీసుకొని పేజీలు తిప్పేస్తున్నాడు.

''చిక్కిపోయావేం. ఏమైనా విశేషమా?'' అడిగింది చిరునవ్వుతో తల్లి. లేదని తలూపింది సుకన్య.

చిక్కిపోవడమేమిటి లావు అయితేనూ! అయినా బ్లౌజులు పట్టకుండా కాదులే.

''పిల్స్ వాడుతున్నావా? జాగ్రత్త. పిల్స్‌కు సైడ్ ఎఫెక్ట్స్ వుంటాయట,'' అంది తల్లి.

''స్టేట్స్... పోవాలని... ఆదిత్య... పిల్లలు స్టేట్స్‌లో పుడ్తే వాళ్లకు నేచురల్ సిటిజన్‌షిప్ వస్తుందనీ...'' సుకన్య పూర్తి చేయలేదు.

''అల్లుడుగారు చెప్పేది బాగానే వుంది,'' అన్నాడు తండ్రి బిజినెస్సు రివ్యూలోంచి తల పైకెత్తి.

''నాన్నా! నాకు స్టేట్స్ పోవాలని లేదు... నా ఫ్రెండు... లలిత... వుంది గద అక్కడ. అక్కడేం... బాగుండదని చెప్పింది. మరీ ఉద్యోగం లేనివాళ్లు వుండలేరట. ఒంటరితనం... బోరు... అట,'' అంది.

''పిచ్చిపిల్ల! అదృష్టం వస్తే వద్దంటావు. ఆదిత్యకు మంచి భవిష్యత్తు వుందక్కడ. బోలెడు డబ్బు!.... కోరుకున్న సుఖాలు!...'' నవ్వాడు తండ్రి.

సుకన్య నిట్టూర్చింది.

''అల్లుడుగారు ఎప్పుడు వస్తారో యేమో. మరి మేం పోతాం. మళ్లీ వచ్చినప్పుడు కలుస్తామని చెప్పు. జాగ్రత్త తల్లీ...'' అంది తల్లి. ఇద్దరూ లేచారు.

''అమ్మా! భోజనం...''

''ఇప్పుడేం భోజనమమ్మా,'' అంది తల్లి ఆప్యాయంగా.

తల్లీ తండ్రి వెళ్లిపోయారు. అంతా నిశ్శబ్దం, ఒంటరితనం. బెడ్రూంలోని కిటికీ దగ్గరికెళ్లి బయటికి చూసింది సుకన్య. కింద దూరంగా కార్లూ, స్కూటర్లు, ఆటోలు, బస్సులూ పరిగెత్తుతున్నాయి. అంతటా నీరవం! నిశ్శబ్దం! కాలుష్యం పొగలు మంచుపొగలా! ఊరిలోని పచ్చని వేపచెట్లు, రావిచెట్లు, ఊరి బయట ఊడలు దిగిన మర్రిచెట్టు సుకన్యకు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. పచ్చని పొలాలు. వర్షం కురిస్తే ఎక్కడ చూసినా నీళ్ల గుంటలు. లంగా కుచ్చిళ్లను చేతుల్తో పైకెత్తుకొని ఆ నీళ్లను దున్నుకుంటూ నడవడం మనస్సులో కదలాడాయి. 'బురదలోకి పోకే సుక్కూ,' అమ్మ కేకలు. అమ్మ కేకలు వినపడ్డా వినపడనట్లుగా వీధుల వెంట పరిగెత్తడం! ఇక ఇంటి డాబామీదికి పోతే జామచెట్ల మీద బోలెడన్ని చిలుకలు. ఎర్రని ముక్కుల్తో పచ్చని ఆకుల్లో కలిసిపోయి పచ్చని చిలకలు. జామకాయలు తెంపడం మరిచిపోయి వాటినే చూస్తూ వుండడం. ఒకరోజు ఒక చిలుక పిల్ల డాబా మీదికి రావడం ఎగురలేకపోవడం. దాన్ని పట్టి పంజరంలో పెట్టడం. 'చిలుకను పంజరంలో పెడ్తేనే రామదాసుకు జైలు అయింది. ఒద్దు తల్లీ దాన్ని విడిచి పెట్టు,' అని నాయనమ్మ వేడికోలు. తాను ఊఁ... ఊఁ... అనడం. అట్లా చిలుకను పంజరంలో పెట్టిన పాపానికేనా తనకీ శిక్ష! ఏకాంతం! నిశ్శబ్దం! ఎన్నాళ్లు యీ

శిక్ష! రామదాసును రామలక్ష్మణులు వచ్చి విడిపించారట! నన్నెవ్వరు విడిపిస్తారు. సుకన్య బయటికి చూసింది. ఎక్కడా పచ్చదనం లేదు. అంతటా అపార్టుమెంట్లు. వాటి మీద పొగచూరిన మూకుడులా ఆకాశం!

అమెరికాలో సాన్‌ఫ్రాన్సిస్కోలో ఇంతకన్నా ఎత్తైన అపార్టుమెంట్లు ఉంటాయట. అది తలచుకోగానే సుకన్యకు ఎవరో గొంతుపట్టి పిసికినట్లయింది. ఊపిరాడలేదు. లలిత భర్తకు ఆ దగ్గరే సిలికాన్‌వ్యాలీలో కంప్యూటరు ఉద్యోగం. రాత్రీ పగలూ సెలవురోజు అనకుండా ఆయన ఎప్పుడూ కంప్యూటరు ముందే అట. పాపం లలిత! నాలాగే ఆ దూరదేశంలో, కొత్త చోటులో...

సుకన్యకు ఏడుపు వచ్చింది. కళ్లు ఎర్రబడ్డాయి. కన్నీళ్లు జలపాతంలా బయటకురికాయి. దట్టంగా వున్న నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ ట్రిన్.... ట్రిన్ అని డోరు బెల్లు.

సుకన్య కళ్లు తుడుచుకొని చిరునవ్వుతో తలుపు తీసింది. ఆదిత్య! చిన్న అద్దంలోంచి చూసినప్పుడే తెలుసు ఆదిత్య అని. ఇప్పుడెందుకు వచ్చాడబ్బా ఎన్నడూ లేంది!

''ఏమిటి ఇంత ఆలస్యం. ఎందుకిట్లా ముఖమంతా ఉబ్బిపోయి వుంది. నిద్రా! ఇంకేం పని నీకు నిద్ర తప్ప,'' ఎత్తి పొడుపు.

తను కాన్వెంట్‌లో చదువుకోలేదని ఇంగ్లీషు మాట్లాడలేదని ఆదిత్యకు కోపమా? నిరాశా? అయితే తననెందుకు చేసుకున్నాడు. డబ్బు! అమెరికా పోయేంత వరకు సపోర్టు! ''ఈ టైమ్... మీరు వస్తా...రని అనుకో... లేదు'' ఆగుతూ ఆగుతూ అంది సుకన్య.

''ఊఁ...'' ఆదిత్య విసురుగా లోపలికి వచ్చాడు. బెడ్రూంలోకి వెళ్లాడు.

''అమ్మా నాన్న వచ్చారు... మళ్లా వస్తామన్నారు,'' సుకన్య అతని వెంట ఉరుకుతూ అంది.

''సరే!... మా బాస్‌ను, ముగ్గురు ఫారెన్ డెలిగేట్స్‌ను భోజనానికి పిల్చాను ఈ రాత్రికి. నువ్వు వంటేం చేయక్కర్లేదు. హోటల్ నుంచి చైనీస్ తెప్పిస్తాను.''

''నేను వండు...తాను. హోటల్... నుంచి... ఎందుకు?''

''నువ్వు చేసే వంటలు వాళ్లకు నచ్చవు,'' వంట కూడా సక్కంగా రాదంటే సుకన్యకు బాధేసింది.

ఆదిత్య గబగబ బెడ్రూమ్‌లోకి పోయి చేతిలో ఫైల్‌తో బయటికి వచ్చాడు.

'ఈ ఫైల్ కోసమే వచ్చాడు. లేకపోతే ఫోను చేసేవాడు రాత్రి డిన్నరు గురించి. అది అతని పర్సనల్ ఫైల్. డిగ్రీలు వగైరా వున్నాయి. అదెందుకు తీసుకుపోతున్నాడు?' సుకన్య కర్థం కాలేదు.

''ఎనిమిదికల్లా వస్తాను. అంతా శుభ్రంగా వుంచు,'' అని ఆదిత్య ఫైల్ కాగితాల మీద నుంచి సుకన్యవైపు చూపు విసిరి, ''కాస్త పార్లరుకు పోయి బాగా తయారవు. ఆ జిడ్డు ముఖంతో...'' గబగబా వెళ్లిపోయాడు ఆదిత్య.

ఆదిత్య వెళ్లిపోగానే సుకన్య ఇల్లంతా డస్టింగు చేసింది. చేస్తూ చేస్తూ తనను తాను అద్దంలో చూసుకుంది. చెయ్యిని నడుం కిందగా పెట్టుకొని, 'ఇక్కడ కాస్త లావెక్కానంతే.' ఇంట్లో కూర్చుని లావెక్కకపోతే ఏమౌతుంది! చిరునవ్వు విరిసింది పెదవుల మీద. అపార్టుమెంట్ల కిందనే బ్యూటీపార్లరు. లిఫ్టులో బయలుదేరింది. లిఫ్టుబాయ్ తప్ప ఎక్కడా ఎవరూ కన్పించలేదు. అంతా నిర్మానుష్యం! నిశ్శబ్దం! బ్యూటీపార్లరులో ఎవరూ గట్టిగా మాట్లాడ్డంలేదు. వెళ్లి కుర్చీలో కూర్చుంది. తనకేం కావాలో చెప్పింది. చైనీస్‌లాగా కన్పించే ఆ అమ్మాయి వేళ్లు టకటక కదిలాయి. ట్రెడింగ్ ఫేషియల్ లైట్‌గా మేకప్పు కళ్లకు కాటుక, కనురెప్పలను తిప్పుతూ మస్కరా లిప్‌స్టిక్ వెంట్రుకలను మెట్లు మెట్లుగా అమర్చి అందమైన క్లిప్పు పెట్టింది. తనను తాను నిలువుటద్దంలో చూసుకుంది. 'అందంగా వున్నాను,' నవ్వుకుంది. ఆ చైనీస్‌లాగా కన్పించే అమ్మాయికి డబ్బు ఇచ్చేసి బయటికి నడిచింది. తోవలో ఫ్లోరిస్టు షాపులో తాజా పూలు కొన్నది. లిఫ్టు, అపార్టుమెంటు, మళ్లా తోవలో ఎవరూ కన్పించలేదు. ఆ ఇళ్లల్లో ఎవరుంటారు? ఎప్పుడు ఎవరూ కన్పించరేమిటి? సుకన్య ఇంట్లోకి వెళ్లింది. తెచ్చిన పూలను ఫ్లవర్‌వాజుల్లో అమర్చింది. వాటి అందాన్ని చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

ట్రిన్... ట్రిన్.... డోరుబెల్లు. తలుపు అద్దంలో నుంచి చూస్తే తెల్లటి పొడుగాటి టోపీల్లో హోటల్ వాళ్లు. వాళ్లు అంత పెద్ద టోపీలెందుకు పెట్టుకుంటారు! వాళ్లు తెచ్చిన వంటకాలన్నీ వంటింట్లో పెట్టించింది. చికెన్ మంచూరియా చికెన్ సిక్టీ ఫైవ్, జింజర్ ప్రాన్సు, ఫిష్ ఫ్రై, నూడుల్సు, రైస్ అన్నీ చైనీసు. నేనైతే మన వంటకాలే చేసి వుండేదాన్ని. అవి బాగా వుండవనే ఆదిత్య హోటల్ నుంచి తెప్పించాడు! చైనీసు వంటకాలక్కావల్సిన డిష్ ప్లేట్లు కట్లెరీ తయారుగా పెట్టింది. ధగధగ వజ్రాలతో మెరిసే బంగారు రిస్ట్‌వాచ్‌లో టైమ్ చూసింది. పావు తక్కువ ఎనిమిది!

ట్రిన్.... ట్రిన్.... డోరు బెల్లు.

ఈ డోరు బెల్లు శబ్దమే తన జీవితంలో సందడి. లేకపోతే అంతా నిశ్శబ్దం. మనుషుల పలకరింపులు లేవు. పక్షుల కిలకిలా రావాల్లేవు. చెట్ల కొమ్మలు గాలికి ఊగుతూ వుంటే అయ్యే సవ్వడులు లేవు. నిశ్శబ్దం! అంతా నిశ్శబ్దం! ఈ అపార్టుమెంట్లు కాకులు దూరని కారడవి. చీమలు దూరని చిట్టడివి! మళ్లా తలుపు తీసింది. తలుపు అద్దంలో నుంచి చూసినప్పుడే తెలుసు- వచ్చింది ఆదిత్య అని. ఆదిత్య అలసటగా కన్పించాడు.

''అట్లా నోరు వెళ్లబెట్టి నిలబడకు. లోపలికి రానిస్తావా లేదా?'' ఎందుకంత కోపం అతనికి. నవలల్లో వర్ణించే, సినిమాల్లో చూపించే ప్రేమ, చిలిపిచేష్టలు నిజంగా జీవితంలో వుండవా?

''పక్కకు జరుగుతావా? లేదా?'' కర్కశంగా ఆదిత్య గొంతు. సుకన్య ఉలిక్కిపడింది. 'గెస్టులు రాలేదా?' అనుకుంది. కాని అడుగలేదు.

''అంతా రెడీనా?'' అని అంటూ ఆదిత్య తలుపు తెరిచాడు. అతని వెనుక పెద్ద అట్ట డబ్బాతో ఒకతను. డబ్బాను వంటింట్లో పెట్టించాడు.

''డ్రింక్స్‌కు కట్ గ్లాసులు తీసావా?'' మళ్లా అదే కోపం. సుకన్య తలూపింది.

''ఇదిగో వచ్చిన గెస్టుల ముందు అట్లా గొర్రెలా తలూపకు. అట్లా తలూపడం వాళ్ల దగ్గర అమర్యాద. తెల్సిందా?''

సుకన్య సరే అన్నట్లుగా తలూపబోయి ఆగి ''సరే!'' అంది. ఆదిత్య బాత్రూమ్‌లోకి పోయి స్నానం చేసి బట్టలు మార్చుకొని వచ్చాడు.

ట్రిన్.... ట్రిన్.... డోరు బెల్లు. ఆదిత్య తలుపు తెరిచాడు. ఎదురుగా గెస్టులు! వాళ్లు లోపలికి వచ్చారు. ఆదిత్య మెల్లిగా జనాంతికంగా తనకే వినబడేట్లుగా-

''నోరు తెరిచి అట్లా నిలబడకు పల్లెటూరి మొద్దులా,'' అన్నాడు. ఆదిత్య ఆమెను వాళ్లకు పరిచయం చేశాడు. వాళ్లు ఆమెకు షేక్‌హ్యాండు ఇయ్యబోయారు. సుకన్య అయోమయంగా రెండు చేతులు జోడించి, 'నమస్తే' అంది.

''పల్లెటూరి మొద్దు. షేక్‌హ్యాండు ఇస్తే నీ పాతివ్రత్యం పోతుందా?'' కోపంతో జనాంతికంగా ఆదిత్య పళ్లు కొరికాడు. గెస్టులు కూడా నమస్తే అని సోఫాల్లో కూర్చున్నారు. ఆదిత్య ''ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ'' అని వంటింట్లోకి పోయాడు. అతని వెనుక సుకన్య. డబ్బాలోంచి విస్కీ సీసాలు తీసాడు. ట్రేల్లో ఆ సీసాలు కట్ గ్లాసులు ఐస్ క్యూబులు అమర్చాడు. ఇద్దరూ ట్రేలతో బయటికి వచ్చారు. గెస్టులనడిగి ఆదిత్య డ్రింక్స్ వాళ్ల అభిరుచుల అనుసారంగా గ్లాసుల్లో పోశాడు. అందరూ గ్లాసులు పైకెత్తారు.

''యువర్ మిసెస్?'' అడిగారు గెస్టులు.

వెంటనే ఆదిత్య ఆమె చేతికి కోకోకోలా గ్లాసు అందించాడు.

అందరూ గ్లాసులను పైకెత్తి ఒక్కచోట చేర్చారు. 'క్లిన్' అని చప్పుడు. సుకన్య వాళ్ల గ్లాసులతో తన గ్లాసు చేర్చింది.

''చియర్స్! చియర్స్ ఫర్ ఆదిత్య!'' అన్నారు అందరూ.

సుకన్య లోపలికెళ్లి చికెన్లు, ఫిష్ ప్రాన్స్ తెచ్చింది. అవి తింటూ ఎడతెగని మాటలు! సుకన్యకక్కడ ఊపిరాడలేదు. గుండె బరువెక్కినట్లయింది. వంటింట్లోకి పరుగెత్తింది. బాల్కనీలో నిలబడితే లైట్ల వెలుగులో బుద్ధుడు. నిశ్చలంగా, గట్టిగా ఊపిరితిత్తుల నిండా గాలి పీల్చుకుంది. ఆదిత్య వెనుకనే వచ్చాడు. తనను పలకరించకుండానే ప్లేట్లల్లో మరిన్ని వంటకాలు తీసుకొని పోయాడు. సుకన్య మెల్లగా హాల్లోకి పోయింది. ప్లేట్లల్లో చికెన్ ఫిష్ ప్రాన్స్, నూడుల్స్, రైస్ అన్నీ మాయమవుతున్నాయి. ''వెరీగుడ్ ఫుడ్!'' అన్నారు గెస్టులు.

''మిసెస్ ఆదిత్య యీజ్ వెరీగుడ్ కుక్,'' అన్నాడో గెస్టు.

''ఇంకా మీరు హైద్రాబాద్ బిర్యానీ రుచి చూడలేదు. నెక్స్ట్ టైమ్!'' అన్నాడు ఆదిత్య. అతని నాలుక కాస్త తడబడుతూ వుంది. డ్రింక్స్‌లో మునిగితేలుతున్న వాళ్లను చూస్తే సుకన్య కెందుకో భయమేసింది.

చిన్నప్పుడు కల్లు సారాయి తాగి భార్యలను చితకబాదే భర్తలను చూసింది గుర్తుకువచ్చింది. ఛా! వాళ్లు తాగుబోతులు. వీళ్లట్లా కాదు! అనుకుంది సుకన్య.

''హైద్రాబాద్ బిర్యానీ ఇక స్టేట్స్‌లోనే! ఓకే!'' నవ్వాడు గెస్టుల్లో ఒకతను.

''దటీజ్ కరెక్ట్,'' అన్నాడు మరో గెస్టు. అందరూ లేచారు. వెళ్లిపోవడానికి సిద్ధమయ్యారు. రాత్రి పన్నెండు దాటింది.

''కంగ్రాచ్యులేషన్స్ ఆదిత్య!'' అన్నాడో గెస్టు.

''ఆ ప్రాజెక్టు నీదే. ఎంత తొందరగా స్టేట్స్ వస్తే అంత బాగుంటుంది,'' అన్నాడదే గెస్టు. అతను కంపెనీ ఎం.డి యేమో.

''థాంక్యూ సర్! ఐ లైక్ ఛాలెంజింగ్ వర్క్. థ్యాంక్యూ సర్!'' అన్నాడు ఆదిత్య.

'ఛాలెంజింగ్ వర్కులో భార్య గుర్తుంటుందా?' అనుకొని సుకన్య నిట్టూర్చింది.

''సీయూ మిసెస్ ఆదిత్య. వీ విల్ మీట్ యూ ఇన్ యూఎస్ఏ ఎగెయిన్. ఓకే! గుడ్ నైట్,'' అన్నాడు ఎం.డి. అందరూ వెళ్లిపోయారు.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దం. ఆదిత్య ఆలోచనల్లో మునిగి పోయాడు. సుకన్య ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేకపోయింది.

''ఏమిటి స్టేట్స్ పోయే అవకాశమొచ్చిందా?'' అడిగింది. వంగి సుకన్య ప్లేట్లు సర్దబోయింది.

''అవన్నీ రేపు సర్దొచ్చు. ఇటురా,'' అని ఆదిత్య సుకన్యను బెడ్రూమ్‌లోకి లాక్కొనిపోయాడు. బాగా తాగి వున్న ఆదిత్య తనను బెడ్రూమ్‌లోకి ఎందుకు లాగు తున్నాడో సుకన్యకు తెలుసు! ఈరోజు ఆనందంతో మత్తుతో తన శరీరంలోని అణువణువును రక్కి తినేస్తాడు నిశ్శబ్దంగా. ఏమైనా అంటే, 'నీకక్కర్లేదా? చెప్పు?' అని తోసేస్తాడు కోపంగా, కసిగా. అతనిలో ఏదో టెన్షన్. ఆ టెన్షన్‌ను తనతో చెప్పి పంచుకోవచ్చుగదా! మాట్లాడడు. తను ఒకర్ని అర్థం చేసుకోలేని ఏమీ తెలియని ఆడది అనుకుంటాడా? సుకన్య బాత్రూమ్ లోకి పోయి వచ్చేసరికి ఆదిత్య గాఢంగా నిద్రలో వున్నాడు. మళ్లీ నిశ్శబ్దం! నిశ్శబ్దం! రెండు శరీరాల కదలికల చప్పుడులు, కండరాలు కలిసిన నిస్వనాలు, బెడ్‌షీట్లు తొలిగే ధ్వనులూ లేవు ఇప్పుడు. నిశ్శబ్దం! ఒంటరితనం! రాత్రి! చీకటి! అమెరికా పోతే ఇంకా భయంకరం!

ఒంటిస్తంభం మేడలో నుంచి ఏ రాజకుమారుడు వచ్చి రక్షిస్తాడు తనను! సుకన్య మెదడు పగిలిపోయే ఆలోచనలు! ఆలోచనలు! ఆమె రక్తనాళాలు చిట్లి పోయే భయంకర నిశ్శబ్దం! రాక్షసుని ఒంటి నలుపంతా గదిలో వ్యాపిస్తున్నది! వ్యాపిస్తున్నది! సుకన్య ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోయింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో స్తబ్దతతో వుండి పోయింది. నిద్ర రాలేదు.

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, 16 జూన్ 2001